

313
ПОЧТОВЫЙ

3/н. 3/уб

75 ЛЕТ Богородской фабрике
художественной резьбы

++
+

3

м. Київ, 54

бул. Зкалова, 52
кв. 38

Мамяку Володимир
Антоновичу

256560

Київська область

м. Фамііє

бул. Шевченка 20
Шехонько М.З.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

1) Увечері. Владислав Антосовичу. Я ніколи не писав
я неощадовитий, не даю возможності, в ті тяжкі
роки жити, на прохання стійко
Василь Кравчук в "Сільських вістях" № 295 от 30/11/81
А коли ж не були, я співдиректор з ним
і хотілося би, щоб його думки знов жили і
показати по телебаченню. А що прохання
в сільських вістях" місьом, якобсь Стахова О.П.
надрукована в № 2 от 3/1-1989 року не стверді
читаєш її слова і думаєш, що це та людина
моче писати так, що вона не їла, зрештою
просяної думки та всякої падає, і майбутні її
совість залучає, що открито визнає, що
вони самі збиралися промагати і брали в руки
всеребрі піти шукати хліб святу, у кого
с презирством, а бо тіх жидівських яких у нас
свою тещу карали, куркулями та підкуркулями
і відстав знову на сільських в інших сільських
душоубах, це слова М. Бунтара в № 298 от
24 грудня 1988 року. Но Ольга Билиніва, тещи
признає, щоб не побачив хазяїн взяв один
кучерок сала в кишеню, приніс до дому, а нас
на Бунетівській не дивилися ні на що, швидше
хазяїн ти ти. Брали даже стігрові зусіні
жир, що моя мати жовала от неє, щоб ми не
зіли (жир зусіні держали як лікарство от "моротен"
В то время цих "активістів" називали шмохан
тепер їх кучахурніше, багаті і ще ~~я~~ є такі
Осян, Одарок, Намадок, Мотрив, Яковів, Семел
Маркіс, Бюгарів і їх дуже совість дивити
білі, тім людям, хто якимиш частям
хотів до чого тасу, та ще такі нехали
в магазинат ти ухригденія для коренних ці
чужих на ~~я~~ мою думку Стахова О.П. напис
моги, а може її совість душевно боляча то її
всє очевидно. А хотілося би, щоб прохання
це місьом і змайшов сам себе "активіст"

Да, переди складали фолькор і техенько співали, що неспівали, півстаканіе зналі і голодні, а співали такі. Батько в Шози, мати в Шози, діти ходять по дорозі, нема хліба нема сала, тільки кінч і виетав.

І ця "мобілізація" говорить щоб приципит нашу молоду Радянську владу. Я маю в козасті нас свиней, косив хліба, чини покойним Васелем круляком, а давали на трудовий день по 20-30 грам хліба, а ця добровільна "Мобілізація" чини застріями тіками парозбивали, макітри та жорна, то тоже співали: чіла кіто проробила, кіло зречки заробила, кіло зречки два змєю, таї турюся де з змєю, та хліба це неправда? Мобілізація: питає. А чому оті, що так хотіли вижити, не брали в руки спис і не спасали рідні прошки. Я отвізу, що тіа батько і вся сімья чужували в козасті і я його спасав от голодної смерті, отрадиною поїв любовиним супом, бо лоткую вта немоє було, патер в тяжких судорогах, і мия старша сестрица опшчала рядом щоб борони не побиали зохей і ця "Мобілізація" повезла на цвиняро, но того дня Катітв не зжидеи бо ще неовні, а кішча друго дня, то вже народворч рошчани і радіо забрели, а ще сичали і ворущиамс да довная "Мобілізація" що людина іла людину. Що когос занасати величесь, мобілізація: чи того жто с сої макуха с під голови витягнув, чи того що із сволюка гусіного сала счав, як негло пише не спірайтесь підтвержувати свої думки авторите-тями... і не виушайте другим те того не розумієте. Того туй розуміти, нема того, один тільки, один раз маїети зречану пилуву, чи спроста дерть, чи падеа с тервчани, тиді все буде розуміає.

що страшище голод та війна, як ба мене считали, я
беззастудно сказав би голод.
Голод настав ще в 1932 році. Їм штурхо готовили.
люди їм похирляли, по невдалим кілограмів аж 1933 році.
мені тоді спочивало десять років, а я повинно як
своєї. Хоча зростає сироти, значе не могла не знати
всего с хати і все займала ні нащо не дивлячись
ні на дітей ні на сирот, котрі їм були пухли і
погні недовіжні, і нічим не нехтували, даже не ті
узнали, котрі батьки гіршали до своєї, с такою
заробували насичення, щоб діти не дожидали, даже
показувало село гусіне, як ліки для обмороження
держали, забирали все, страшно і тепер думати.
се вони дивили, діти зростає пропала, їх тоді не ждали
люди швидко тепер культурніше. Були великі події
не мали чим сплячувати, то забирали все барахло
що було нічого несли. Ми спали в економії. Виритися
не було, ні кутухи ні світла не брали за події, а тут
ще голод, і їм їм світло то лаяли Соловками
так підозрів страшище страшище голод, це подеду
завели собак і пробігали коти, а в 1933 році не було
жодних ні собак, не побачили кота, тільки було тут історія
покупертвих людей, все заросло ~~всес~~ все затихло
людей вивозили покупертвих не убивали, якісні
активісти в них томе був непереносимі плани
їм платили. С тих мертвоців, не котрі вилізли
і вийшли, це добо — добо працювали в колгоспі.
Я всім сиротою і в що могло потрапити до рук
зростає похобу, просяну шолоху, лисове лисття
виривав лобом, жаб, гребенях, і даже в ~~в~~ спинозах
шувачи пташиний зміз і крає і хімія нечиста, все що
могло спастись життя.

Я не знаю де Батікова, де матеріна могила, бо якому казати зарічті, що на цвинтарі на Свободі, село так звалось.

Ви пишете, що архивах не зустріли сьомого Болод і ми боялись казати це страшне слово Боход бо могли припинити яриха "ворог народе" а бо як пише, пише Стасова О. П. "Недобити ворожі".

На одному із Батікових казатів поставлений пам'ятник сьомим співачкам, і на ньому надпис, немає слова Болод, а написано так:

Історія 1933г.

"О братської могили где похоронены тысячи братьев и сестер во время такой серьезной стихии. Когда идете не обходите, а садитесь отдыхайте и нас вспоминайте, мы к Вам не придем, а Вы к нам придете".

Для юношей 1933г.

В то время волновались реки и моря плакала земля, это счастье юношей зла доля наша. Ходите, навещайте могилок по нашим костях мы дома, вы гостях.

Федоровский А. И.

Я знав его, і балакав, і писав, почему не написал Болод він промовав...

На його думку, що нужно співати пам'ятники і важна людина даєть гроші, ми тепер не бідні, алет ми співали, "Вот где народу" при его житті, не тільки гроші, "Вот где народу" при его житті, "Великий Вот где" Я надіюся що вийде книга меморія про страшна по проєкту, хай знають вники і пра правду, щоб ніколи, ніколи це страхиття не повторилося, сьомі люди живуть людьми, щоб ніколи, ніколи не було війни.

М. Шестопал

Ветеран війни і праці

8/1-1933р.

М. Беміт'єв.